

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 809/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zákazu diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 4 Ntok 5/2015-107 zo 17. marca 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost 20/2016 zo 7. júla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. septembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Ntok 5/2015-107 zo 17. marca 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tost 20/2016 zo 7. júla 2016 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

V sťažnosti sťažovateľ uviedol, že uznesením krajského súdu bol jeho návrh na povolenie obnovy konania skončeného rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 T 54/1999 zo 17. októbra 2002 zamietnutý, pretože krajský súd nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

O sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu rozhodol najvyšší súd tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Sťažovateľ namietal, že v konaní o povolenie obnovy konania bolo potrebné „*vypočúť znalcov z oboru psychológie a neuropsychológie*“ alebo „*dať vypracovať nové posudky*“, pretože jeho duševný stav nemohol byť v pôvodnom konaní náležite skúmaný. K uvedenému záveru sťažovateľa vedie skutočnosť, že po prekonaní cievej mozgovej príhody vo výkone trestu bolo u neho zistené poškodenie mozgu, ku ktorému malo dôjsť už v minulosti. Podľa názoru sťažovateľa mohol mať a zrejme aj mal poškodený mozog v čase spáchania trestného činu, za ktorý bol odsúdený už uvedeným rozsudkom, pričom o tomto poškodení nemali v pôvodnom konaní znalci poverení skúmaním jeho duševného stavu vedomosť.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základných práv označených v sťažnosti, zrušil uznesenie krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu

a priznal mu primerané finančné zadost'učinenie vo výške 1 500 €. S'ťažovateľ požiadal, aby mu bol v konaní pred ústavným súdom ustanovený advokát.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia už označených práv sťažovateľa z dôvodu nevykonania ním navrhovaného dokazovania v konaní o povolenie obnovy konania.

1. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru uznesením krajského súdu

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti preskúmal časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru uznesením krajského súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, teda vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri posudzovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Podľa § 185 ods. 1 Trestného poriadku opravným prostriedkom proti uzneseniu je sťažnosť.

Podľa § 185 ods. 2 druhej vety Trestného poriadku uznesenia súdu alebo prokurátora možno sťažnosťou napadnúť len v tých prípadoch, v ktorých to zákon výslovne pripúšťa, a ak rozhoduje vo veci v prvom stupni.

Podľa § 402 ods. 3 Trestného poriadku proti uzneseniu o návrhu na povolenie obnovy konania je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ mal v systéme všeobecného súdnictva právo podať proti uzneseniu krajského súdu účinný opravný prostriedok vo forme sťažnosti, na dosiahnutie nápravy ním tvrdeného porušenia označených práv (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Využitie tejto zákonnej možnosti účinnej ochrany označených práv vylučuje prijatie sťažnosti ústavným súdom na ďalšie konanie, ktorý môže uplatniť svoju právomoc iba vtedy, ak sťažovateľ nemal inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd po predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru uznesením najvyššieho súdu

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti preskúmal časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru uznesením najvyššieho súdu.

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať uznesenie najvyššieho súdu za ústavne udržateľné a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatnil. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné poukázať na to, že v súlade so svojou konštantnou judikatúrou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09).

V nadväznosti na namietané porušenie označeného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd zdôrazňuje, že jeho integrálnou súčasťou je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej vyplýva, že právo na spravodlivé konanie zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (m. m. *Georgidas v. Grécko* z 29. 5. 1997, *Recueil* III/1997). Obdobne ESLP v rozsudku *Ruiz Torija v. Španielsko* z 9. 12. 1994, *Annuaire*,

č. 303-B, uviedol, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.

V súlade s uvedeným je teda povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06). Z uvedeného však nevyplýva záruka vydania správneho rozhodnutia, ako ani rozhodnutia v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. záruka úspechu v konaní pred všeobecným súdom.

Najvyšší súd v úvodnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia rekapituloval podstatnú časť argumentácie sťažovateľa uvedenú v sťažnosti podanej proti uzneseniu krajského súdu a následne v časti relevantnej pre toto konanie rekapituloval aj argumentáciu obsiahnutú v uznesení krajského súdu, s ktorou sa v plnom rozsahu stotožnil.

Nad rámec najvyšší súd v ďalšom uviedol: „... odsúdený nepredložil žiaden dôkaz preukazujúce jeho tvrdenie o úraze na motorke v roku 1987, ktoré malo mať vplyv na jeho rozpoznávaciu schopnosť a viesť až k cievnnej mozgovej príhode v roku 2012. Zo správy Psychiatrického oddelenia... z 22. septembra 2012 iba vyplýva, že v rámci osobnej anamnézy odsúdený uviedol aj tento úraz. Pi iných vyšetreniach... zranenie na motorke opomenul. Zároveň z doložených lekárskeho správ nie je možné zistiť súvis medzi tvrdným zranením a mozgovou príhodou, resp. že by sa v čase spáchania trestných činov u odsúdeného vyvíjala duševná porucha. Natívne CT vyšetrenie ukázalo kôrovú atrofiu mozgu, minimálny polyp (nie polypy ako uvádza odsúdený)... Avšak žiadna lekárska správa nespája cievnnu mozgovú príhodu s prípadným predchádzajúcim zranením, ani neuvádza, že by uvedené zmeny na mozgu odsúdeného boli dlhodobého charakteru a vznikli v období údajnej nehody alebo v čase spáchania skutkov. Takéto zmeny mohli nastať aj v období po spáchaní skutkov, nakoľko odvtedy uplynulo skoro 15 rokov (do cievnnej mozgovej príhody).“

Najvyšší súd zároveň konštatoval, že nebolo povinnosťou krajského súdu uskutočniť výsluch znalca, či inak vyhodnotiť dôkazy uskutočnené v pôvodnom konaní, pretože pri rozhodovaní o povolení obnovy konania v zmysle ustanovenia § 394 Trestného poriadku je úlohou súdu iba zistiť splnenie podmienok obnovy konania, tzn. porovnať nové skutočnosti a dôkazy so starými a posúdiť, či v prípade pravdivosti sú takej sily, aby zmenili právoplatné rozhodnutie, a nie posudzovať dôkazy vo vzťahu k veci samej. Pribratie znalca za situácie, že nie je hodnoverným spôsobom preukázaný úraz sťažovateľa, vyhodnotil najvyšší súd za nadbytočné s tým, že znalec by sa mohol vyjadriť len hypoteticky k vplyvu údajného zranenia na konanie sťažovateľa a výsledok znaleckého dokazovania by nemal dosah na iné rozhodnutie vo veci.

Ústavný súd pri hodnotení uznesenia najvyššieho súdu vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého a druhého stupňa nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a druhostupňové konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj druhostupňového), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Vzhľadom na obsahovú spojitosť uznesenia najvyššieho súdu s uznesením krajského súdu a v nadväznosti na citovanú judikatúru poukazuje ústavný súd aj na podstatnú časť odôvodnenia uznesenia krajského súdu, v rámci ktorej krajský súd svoje uznesenie podrobne odôvodnil.

Pri posudzovaní prípadných negatívnych ústavnoprávnych dôsledkov tak v danom prípade ide o posúdenie, či rozhodnutia všeobecných súdov nevykazujú známky svojvôle, o čom by bolo možné v zásade uvažovať v tom prípade, ak by rozhodnutia všeobecných súdov neobsahovali dostatok dôvodov na ich vydanie, resp. ak by sa všeobecné súdy dostatočne presvedčivým spôsobom nevysporiadali s relevantnou argumentáciou sťažovateľa.

Podľa § 393 ods. 1 Trestného poriadku ak sa skončilo trestné stíhanie vedené proti určitej osobe právoplatným rozsudkom, právoplatným trestným rozkazom alebo právoplatným uznesením, možno v trestnom stíhaní tej istej osoby pre ten istý skutok pokračovať, len ak bola povolená obnova konania.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe a nemohli sa ani brať do úvahy. Účelom obnovy konania nie je revízia pôvodného trestného stíhania ani verifikovanie pôvodne vykonaných dôkazov či spochybňovanie spôsobu ich hodnotenia. Tieto sú totiž nezvratné, nemožno ich meniť ani inak korigovať a dôkazy už vykonané v pôvodnom konaní už nemožno opakovať. V konaní o návrhu na povolenie obnovy konania už súd nepreskúmava zákonnosť pôvodného rozhodnutia, ale iba preskúmava, či nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie v otázke viny alebo trestu. Úloha ústavného súdu sa v zmysle už uvedeného obmedzuje len na kontrolu, či všeobecné súdy pri odôvodňovaní svojich rozhodnutí postupovali ústavne konformným spôsobom, keď rozhodli o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, resp. keď zamietli sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na obnovu konania.

Vychádzajúc z dosiaľ uvedeného, ústavný súd konštatuje, že skutkové a právne závery najvyššieho súdu sú dostatočné a presvedčivé. Podľa názoru ústavného súdu už citované úvahy najvyššieho súdu o tom, prečo u sťažovateľa v okolnostiach daného prípadu nedošlo k naplneniu podmienok na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, nemožno v žiadnom prípade kvalifikovať ako nedostatočne odôvodnené. Len nesúhlas sťažovateľa s týmito závermi nemôže odôvodňovať porušenie ním označených práv.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí ústavne akceptovateľným spôsobom aplikoval s vecou súvisiace právne predpisy, ich aplikácia bola v súlade s ich účelom a zmyslom, ktoré sledujú, a svoje tvrdenia riadne odôvodnil tak, že tým vytvoril preskúmateľné a odôvodnené rozhodnutie bez akýchkoľvek známok svojvôle. Napokon najvyšší súd vzhľadom na eventualitu prijatého záveru, aký prichádza do úvahy pri rozhodovaní o návrhu na povolenie obnovy konania, nebol povinný vyhovieť požiadavke sťažovateľa, bol len povinný vysvetliť a zdôvodniť mu, na základe čoho dospel k prijatým záverom. Podľa názoru ústavného súdu si najvyšší súd túto úlohu splnil, a tým si zastal svoju pozíciu orgánu, ktorý je v prvom rade povinný poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľa. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor ústavného súdu svojím vlastným.

Keďže napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v spojení s uznesením krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (m. m. I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť podľa názoru ústavného súdu porušené zamietnutím návrhu na obnovu konania ani zamietnutím sťažnosti

proti uzneseniu krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ktorým bol zamietnutý návrh na obnovu konania, pokiaľ všeobecné súdy riadne preskúmali a posúdili splnenie zákonných podmienok na aplikáciu tohto inštitútu a svoje úvahy v tomto smere ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnili.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie ním označeného práva podľa čl. 13 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta jeho porušenie v spojení s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd uvádza, že nezistenie možnosti porušenia sťažovateľom označeného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zároveň vylučuje aj prípadné úvahy o možnosti vyslovenia porušenia sťažovateľom označeného práva podľa čl. 13 dohovoru, ktorých opodstatnenosť by ústavný súd mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, z priložených listinných dôkazov ústavný súd zistil, že sťažovateľ spolu s návrhom na povolenie obnovy konania požiadal o ustanovenie obhajcu. Zo zápisnice o verejnom zasadnutí v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 4 Ntok 5/2015 zo 17. marca 2016 vyplýva, že okrem sťažovateľa bol na verejnom zasadnutí prítomný aj jeho obhajca. Vzhľadom na to, že sťažovateľovi bol ustanovený obhajca, tzn. v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania bol zastúpený obhajcom, ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľovho práva, navyše porušenie svojich práv na obhajobu nenamietal ani v konaní na krajskom súde a následne ani v sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu.

Ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd vo svojom uznesení podrobne a precízne vyhodnotil všetky námietky sťažovateľa, a zároveň nezistil ani možnosť porušenia zákazu diskriminácie a príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením a čl. 14 dohovoru.

V súvislosti s uvedeným posudzovaním námietok sťažovateľa ústavný súd poukazuje na závery svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej je dôvodom na odmietnutie

sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody namietaným rozhodnutím, postupom orgánom štátu, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 138/02, IV. ÚS 1/2012). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenšej pochybnosti javí ako neopodstatnený.

Na základe už uvedeného ústavný súd uzatvára, že na základe sťažovateľom vymedzených námietok, prostredníctvom ktorých namieta porušenie označených práv, a s prihliadnutím na obsah odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu v spojení s uznesením krajského súdu nezistil také účinky, ktoré by zakladali príčinnú súvislosť s namietaným porušením označených práv.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažnosť bolo potrebné odmietnuť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2016